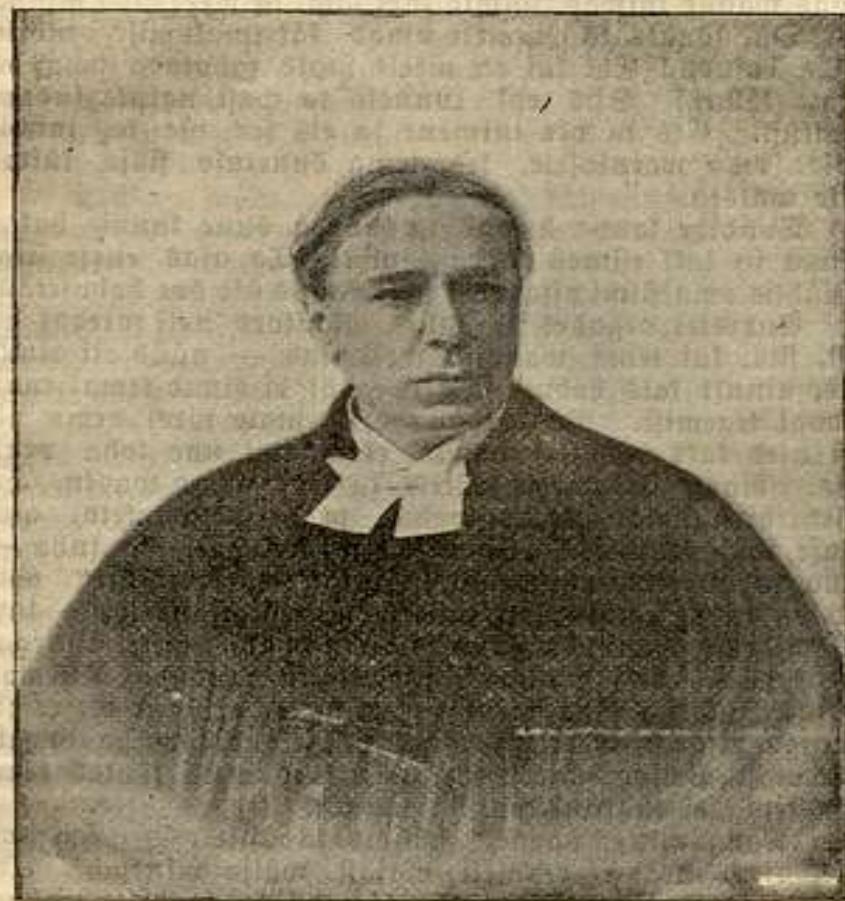

tetel enese üle wõdimust wõtta — suru nad maha, Priido, ega see hea ei ole, fui wiha ja waen inimese sündames aset wõtawad, ma ütlen sulle seda weel ford. „Minu päralt on füttemasmine. Mina tahan lätte maistta, ütleb Issand“ — eis sa lõe nõnda piiblist!

„Ja, film filma eest, hammas hamba eest,“ seisab ta piiblis. Ehk arwad sa, naene, et mina seda peakelmi weel pean õnnistama, kus mind minu pärandusest ja majast wälja ajab? Mine woodisse, naene, ja jäta mind minu wiha fätte.“ — Nende sõnadega lüktas talupoeg oma naese lambrisse ja pani ulse tagant finni, astus alna juure ja wahtis wälja õvue. Kui wiha oli üle läinud, tuliwad temale pehmemed ja paremad mötted pähha. Ta mötles oma nooreea peale, kuidas ta lapsepõlves oma nelja õe festel, truu wanemate laitsmisse al üles kaswas. Mõnigi räble tund elust tuli temale meeles: wiljaäpardus, loomade lakk — aga maja ja õuu jääwad issa weel puhumata. Kolku hoides wõis issa weel elada. Siis suriwad wanemad, ded läksiwad mehele, neile pidi nende osa wälja malsetama. Priido pidi ühe summa teise järele wõlgu wõtma. Ta olets wõinud omale rissa naese wõtta ja asti olets forras olnud, aga ta armastas waestlast Justiniat, selle losis ta enesele, lootes, et tubli naese laasaitamisel ehk jõuab läbi lüüa, kuid ajata oli töö tema loostus! Rõige wanem laps oli nõrk taimelene: lahe aasta joossul, mis laps elas, ei lahkinud arst palju majast, ja ta aptegirehbnung tahtis maistta. Kolmandalapse sündimise järele oli Justine laua raskesti hatge ja mitu wiljaäpardust järgimööda tuli weel suure. Seda töö olets tema oma usindusega ja koluhoidliku elamisega jõuudnud ära kannatada ja ei olets weel finni jäänud, kui mitte tige naaber oma wale lahusega Priido Eppler'ile oma abi ei olets laela ajanud. Viig hilja märkas Priido, mis sugused mötted tigedal ja selmil naabril tema maja sohta olinud. Tema olt juba ammu fateda filmaga Priido pärandust wahtinud ja soowis seda omale, kest et see tema frundi fõrval olt ja temale wäga sündis. Sellest sai Priido alles siis aru, kui tema pärandusest ja warandust midagi enam tema oma ei olnud. Ja nüüd alles näitas ennast lahe naaber teisest süljest; ta nõuudis halastama töök tagasi, mis tema Priidole olt laenanud. Priido Eppler pidi rõige armfamad tütid ohverdama ja homme enne walget oma perega majast lahkuma ja ligi-

dal olewasse mõisasse pääwilisest minema. Tema wõis weel Jumalat tänada, et ta mitte sohata ei jäänud ja omale auusa tööga tohtis leiba teenida. Kui seogi aastate laupa peremees olnud ja forraga teist peab teenima ja

Liiwimaa kindralsuperintendent Gustav Oehru.

sedat soomi naabri pärast, — oh Jumal! Wiha ajas töö paremad tundmused sündamest, ja Eppler näitas jälle ruuskat naabri maja poole. Siis istus ta maha tooli peale ja ratsus, pea lääpeale toetatud, natule puhata. Ta olt hirmsaaste wäsinud, ajata ratsus ta tultuda. Tema ratsas äsifelt üles ja läks õnne, kus töösiugu põlluristiad